

TIR

Daniel Nosek

Když se Tonda blížil k hraničnímu přejezdu, neubráníl se sentimentální vzpomínce na doby, kdy zde trávil i tři dny v kuse čekaje v nekonečných kolonách na odbavení, aby se sem pak vrátil s dalším nákladem a opět čekal. Jeho parťák Jára, kterého znal od základky a se kterým prošel nejen učňák - obor automechanik, ale též se pak setkali u stejného autopřepravce, ještě nerušeně podřimoval na lehátku v zadní části kabiny.

Tonda ho neměl v úmyslu budít, vždyť se chudák něco nadřel. Za volantem seděl celou noc z Hamburku do Drážďan. Vyměnili se až za městem. Teď už zbývalo přejet čáru a před Ústím nad Labem sjet z dálnice směr Teplice a zamířit si to do rodného města Most. I když už ho dělilo od domova přibližně pětapadesát kilometrů, dobře věděl, že mu to zabere ještě nejméně další tři hodiny. Zpáteční cestu si totiž pokaždé zpříjemňoval spolu s Jardu ve společnosti jejich kamarádky Ivany – dvaadvacetileté dívčiny s vypracovaným tělem, pevnými čtyřkami prsy a smyslem pro dramatičnost, jenž se živila prostitucí bezmála osm let.

Hned za hranicemi Tonda ztlumil autorádio a zavolał Ivaně z mobilu. Vzala to okamžitě.

„Nazdar Tondo. Ty se ale umíš trefit?“

Zašpásovala hned na úvod.

„Zrovna nemám co na práci, tak sedím v motorestu a popíjím kávu. A jak jste se po celou tu dobu měli?“

„Ahoj lásko,“ začal zvesela: „No vždyť to znáš. Sjezdili jsme zase celou Evropu, ale nejvíce se nám stejskalo po tobě,“ nezapomněl zakončit větu lichotkou.

„Jarda ještě spí?“ zajímala se Ivanka. V hlasu byla znát radost z lichotky.

„Jo jo. Ještě řeže dříví. Ale nemusíš se bát, že by to vše prospal! Až dorazíme na parkoviště, bude čipera jako posledně...“

„S tím už bych si Toníku poradila. To přece víš.“

„A co naše setkání? Zase parkoviště před Ústím?“

Tonda věděl dopředu, že si na ně Ivana udělá čas i kdyby třeba měla nějakého kumšafta. Aby také ne, když jí čekala vytoužená zábava.

„Souhlasím,“ odpověděla bez váhání a při představě, že se kluci vracejí ze čtrnácti denního turnusu, se olízla a polkla zatím neexistující hořkou dobrotu v ústech, což Tondovo uším neušlo.

„Vydrž kotě. Jsme tam nejdéle za třicet minut...“

„To víš, že si těch pár zbývajících minut počkám, když jsem na Vás vydržela čekat dva týdny. Už se těším. Zatím papa.“

„My též... Pa puso.“

Tonda odložil telefon. Zesílil rádio a zaposlouchal se do právě hraného songu „We are the champions.“ Nyní měl pocit, že ty rychlosti tam padají samy.

Když se Tonda přiblížil k osmdesátému exitu ve směru na Ústí, zařadil se do pravého pruhu a odbočil k čerpací stanici. Projel kolem ní a zastavil na vzdálenější straně parkoviště

mezi několika kamiony se zataženými záclonami, mimo veškeré dění. Ze zkušenosti věděl, že takové místo pro policisty vzbuzuje nejmenší podezření. Sešlápl motorovou brzdu, umístěnou na levé straně sedačky. Motor se ještě několikrát převalil, než zcela utichl. Aby si zkrátil čas čekáním, zatáhl okna.

Mezitím se z mlhy, která pohlcovala okolí, vynořila dívčina a tak vzbudil Jardu. Ten, ještě v ospalecké opilosti, tápal kolem sebe. To trvalo jen do okamžiku, než se dozvěděl, proč zastavili. V tu ránu se probral a vrhl ke dveřím jako by tušil, že venku už někdo čeká.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

Jardovi se vzrušením roztáhly zorničky. Otevřel dveře a pomohl Ivaně nastoupit. Přece jen se v sukýnce špatně stoupá po schůdkách do kabiny a zamknuli.

„Čauky kotě, jsi nějak zmrzlá?“

Zeptal se s zájmem Jarde. Pěvně objal Ivanku, aby se zahřála a ušetřil jí polibek na přivítanou.

„Dneska se kšefty moc nehejbaly,“ odpověděla zklamaně a záhy dodala: „Ale to neva... Hlavně, že Vás zase vidím chlupci moji. Chyběli jste mi...“

Posadila si oba kluky vedle sebe a rukou přes kalhoty je dráždila. Pak jim rozepnula poklopce a vysvobodila jejich ztopořená mužství. Sama oděná naostro si vykasala sukni a nechala je prsty vnikat do sebe. Vztahy svojí vlhké pochvy dráždila představivost obou kluků.

„Líbí se ti to Ivanko?“ snažil se jí po chvilce přerušit přicházející vrchol Tonda.

Ta, ponořená do slasti a se zavřenýma očima, odpověděla do hekání.

„A-a-a-a-n-n-n-ó! A-a-a-a-n-n-n-ó! M-ó-ó-óc!“

Ivančino vzdychání nabudilo kluky ještě více.

Když pak uslyšeli mlaskání, snažili se vnikat co nejhloběji. Pižmo při tom stékalo mezi pevně sevřené pŕlky a mokřilo polštářek, jenž jí pod zadeček vložil Jarde.

Ani Ivanka nezahálela a snažila se svýma rukama klukům dát to nejlepší. A nutno dodat, že léta praxe kluci pociťovali v každém jejím dotyku na svých penisech.

Když se klukům přiblížilo vyvrcholení, přestali Ivanky jeskyňku dráždít.

Ta náznak pochopila, zaujala polohu ratlíka a sedla si na čtyři. Jarde s Tondou si klekly před ní. Ivanka otevřela svoji neodolatelně vlhkou pusinku a nechala si tam strčit oba penisy najednou.

Pak je cíleně dráždila jazykem a kluci se sázeli, kdo to vydrží déle. Ivanka jim k tomu masírovala prostatu, neboť věděla, že jim to dělá dobře. Díky tomu měli Jarde s Tondou co dělat, aby jí nevystříkali do pusy okamžitě.

A to ještě netušili, že si s jejich vrcholy Ivanka pohrává tak, aby se jí nevydělali naráz. Milovala, když mohla ochutnat každé sémě zvlášť a tak nic neponechávala náhodě. S otevřenýma očima je pozorovala, jak reagují a podle toho zaměřovala svůj jazýček.

Jako první se udělal Tonda. Polkla jeho hořké semeno a nedočkavě očekávala dávku teplého sémě od Jarde.

Když oba kluci dosáhli, uchopila oba penisy u kořene, zavedla si je co nejdále do úst, aby pak sevřenými rty dovysála uvězněný zbytek semene. Neboť vždycky zastávala názor: „Škoda každé kapky, která přijde na zmar.“

Když se pak kluci s Ivankou loučili, přitáhla si je k sobě a do oušek jim zašeptala: „Já věděla, že po čtrnáctidenní jízdě mi budete chutnat nejvíce.“